

Era nena, i em vau acollir

L'Elena i l'Andrés van acceptar un dia que no podien tenir fills, però no van segellar la seva casa. Amb motiu de l'Any de la Misericòrdia han acollit dues germanes de qui els pares no podien tenir-ne cura. L'acollida serà temporal perquè saben que un dia hauran de dir adéu a les nenes. I també saben que donar llar i afecte sense esperar res a canvi és "una altra manera d'estimar i servir".

02/12/2016

Es van casar el 2001 i viuen a Vigo. L'Elena i l'Andrés narren així la introducció de la seva història: «Com qualsevol matrimoni, somiàvem amb els fills que tindríem. Però no van arribar. Els fills són un do de Déu. I de vegades passa que Déu no concedeix fills».

Un cop "acceptada" aquesta realitat, es van llançar a conèixer "la realitat de nens a Espanya que estan vivint una situació dura", i es van plantejar ajudar d'altres famílies que travessaven moments especialment difícils que els impedièn cuidar els seus fills. Amb unes 200 famílies participen en la xarxa Famílies d'acollida de Galícia.

Des de fa gairebé un any viuen a casa seva dues germanes de 9 i 4 anys.

Lògicament, "somien amb tornar amb els pares". L'acolliment familiar és així. Sostre i afecte temporal "fins que les circumstàncies familiars facilitin la tornada". Mentrestant, en aquesta casa de Vigo les dues petites han trobat una llar i molt d'afecte, "perquè les estimem a canvi de res".

Al poc temps d'arribar a casa, els dos recorden bé una pregunta innocent de la més gran de les nenes: "Per què ens estimeu?" ...

És dur acollir sabent que un dia hi haurà un adéu? L'Elena i l'Andrés responen: «És dur el comiat, però quan aquests nens tornen a casa seva tot compensa. Nosaltres ens preparem cada dia amb la pregària per estimar-les, sabent que s'aniran. Aquest és el nostre "secret", i així ho vam explicar a la nostra família i als nostres amics».

L'acollida d'aquestes dues nenes ha coincidit gairebé en el temps amb

l'Any de la Misericòrdia, "que l'hem volgut viure intensament". L'Elena i l'Andrés expliquen que "per a elles ha estat un descobriment saber que existeix un Déu Pare. La més gran, llegint les obres de misericòrdia, va dir que donar de menjar al famolenc, donar posada al pelegrí, corregir a qui erra... és el que es feia en aquesta casa".

Com es construeix una llar temporal? Els dos ho expliquen de manera agraïda: «Vam tenir unes setmanes per organitzar la casa. Després, la família, els nostres amics i companys de treball ens van ajudar amb roba, joguines i suport. I ens segueixen ajudant. La resta és deixar a uns nens entrar a casa i ells ja s'encarreguen de fer normal el dia a dia».

Lliçons d'acollida

L'Elena i l'Andrés coincideixen que de les nenes acollides "s'aprenen

tantes coses!". Per exemple, destaquen, "t'ensenyen a estimar sense esperar res a canvi, a somriure tot i les dificultats, a tenir un do especial davant el dolor dels altres... En el nostre cas, ser acollidors ens ha enfortit com a matrimoni. Aquest projecte en comú és una aventura en la nostra vida".

L'Elena, l'Andrés i les dues petites són una família normal. Feina. Col·legi. Activitats extraescolars. Amics. Vacances. La vida ordinària. Al centre de la sala d'estar de casa, plena ara de vida, i plena sempre d'entusiasme, està Déu. Aquest és el braser, avivat, si escau, "pels ensenyaments de sant Josepmaria".

Les dues petites un dia s'aniran d'aquesta llar d'acollida. L'Elena i l'Andrés no donaran a l'stop. "Si algun nen ens necessita, aquí estarem".

¿Es pinta de rosa la casa sabent que és un rosa passatger? Hi ha cases conjunturals que no siguin albergs? ¿Es respira família sense llaços de sang ni llaços de responsabilitat paternal fins que la mort els separi? Doncs sí. Ja es veu que sí ...

pdf | document generat
automàticament des de <https://opusdei.org/ca/article/era-nena-i-em-vau-acollir/> (05/04/2025)